

άγου έπιφών. Πόντ. (*Οφ.)

Λέξις πεποιημένη. Πβ. άγκού.

Είδος παιδιās, καθ' ήν οί παίδες φωνάζουν ούτω μιμούμενοι τούς θώας άρπάζοντας όρνιθας.

άγούδουρας ό, Άμοργ. Ίμβρ. Κρήτ. (Βιάνν. Μύρθ. κ. ά.) Κύθν. Κως Νάξ. (Δαμαρ. Φιλότ.) Πάρ. Σάμ. Σίκιν. Σίφν. Σϋρ. άούδουρας Νάξ. Πάρ. άγούδιουρας Λέσβ. άγούθουρας Άττικ. Κύθν. Σϋρ. άγούλουρας Σάμ. άβούλουρας Σάμ. άγούδουρος Κρήτ. (Μονοφάτσ.) άγούδαρος Θήρ. Κρήτ. άγούδαρος Λέσβ. άγούδαρος Κρήτ. άγούδουρος Θήρ. άγουδοϋρος Τήν. άγ'δέρος Λευκ. (Πάρ.) άγούριδας Σέριφ. άγούδερος Πελοπν. (Τρίκκ. Κλουτσίνοχ. Σουδεν.) όγδουρος Νάξ. (Άπύρανθ.) άγουνθούρα ή, Θράκ. (Αίν.) Λήμν. — Λεξ. Βερ. 148 'γουνθούρα — Λεξ. Βερ. 148 άγουνβούρα Θεσσ. άγκουνδούρα Θεσσ. άγούδουρο τό, Κρήτ. 'γούδουρο Πελοπν. (Κυνουρ.) Τήλ. Χίος άγούδαρο Κρήτ. άγούζαρο Κρήτ. 'γούδερο Πελοπν. (Βούρβουρ.) Πληθ. άγούροι Κάλυμν.

Άγνώστου έτύμου. Ό τύπ. άγούροι έκ του άγον-(δ)ούροι, ό δέ όγδουρος έκ του πληθ. όγδούροι ή όγουνδούροι.

1) Φυτόν ποώδες, πολυτεές, φρυγανοειδές, πολύκλαδον, λεπτόκλαδον και μικρόφυλλον, υπερίκον τό ούλον (hypericum crispum) του γένους του υπερίκου της τάξεως των υπερίκωδών (hypericaceae). Χαρακτηρίζεται ως χόρτον βλαπτικόν των βοσκημάτων («σάν τό φάνε τὰ πρόβατα μουρμουλιάζονται», ήτοι γδέρνονται τὰ χείλη των Άμοργ.), δηλητηριώδες και θανάσιμον διά τὰ ζῳα, ιαματικόν, του όποιου τό άφέψημα χρησιμεύει προς θεραπείαν του ίκτέρου, χρήσιμον διά τήν κλάδωσιν του μεταξοσκώληκος. Προς τούτοις χρησιμοποιείται ως υπόστρωμα προς ξήρανσιν σύκων, σταφυλών κττ. 'ς τοίς άπλωταρξές, όμοίως εις τό δοχεϊόν, όπου άποθηκεύονται τὰ ξηρά σῖκα, ως έπίστρωμα του έν τῷ σιρῷ, ήτοι του έν τῷ βόθρῳ, σίτου και ως σάρωθρον εις τὰ σταφιδάλωνα ένθ' άν.: Φρ. Έφάνη ό άγούδουρας (έγγίξει ή έξάντλησίς των, όλίγα ύπολείπονται. Μεταφ. επί χρημάτων ή περιουσίας, όταν ή έξάντλησίς των επίκειται) Σίφν. Τρέχει σάν τόν άούδουρα (επί ταχείας κινήσεως διά τήν κουφότητα του φυτού, τό όποιον ξηραινόμενον παρασύρεται υπό του άνέμου εύκόλως) Νάξ. Τρέχει-πάει σάν άγούδουρας ή πηγαίνει άγούδουρας (συνών. τῇ προηγουμένη) Κρήτ. Σάν τόν άγούδουρο πέρασε και πάει Μονοφάτσ. Άρπᾱ τὰ σιδερικά του και σάν τόν άούδουρα τρέχει 'ς τό παλάτι Νάξ. || Παροιμ. 'Ην-νοίξα κ' οί άγούροι (επί έμφανίσεως κοινών ανθρώπων ως δήθεν σπουδαίων. Συνών. φρ. άνθισαν τὰ παλαιόχορταρα) Κάλυμν. Ίδ. ΠΓεννάδ. 986. II) Έντομον παρασιτικόν των προβάτων Πελοπν. (Βούρβουρ.)

άγουζά ή, ΓΒλαχογιάνν. έν Νουμ. 3 (1905/6) φύλλ. 141,6.

Άγνώστου έτύμου.

Είδος φυτού: 'Η μαυρόφυλλη άγουζά.

άγούλα ή, Θράκ. (Στέρν.)

Άγνώστου έτύμου.

Είδος άγρίου φυτού έπιβλαβοϋς εις τήν γεωργίαν. Χρησιμοποιείται φαρμακευτικώς.

άγούλαρη ή, Θράκ.

Άγνώστου έτύμου.

Τό φυτόν άγούλα, ό ιδ.

άγουλοναρεζά ή, άμάρτ. άγ'λοναρεζά Λήμν.

Έκ του οϋς. άγουνλονάρι κατά τὰ εις -εζά όν. φυτών.

Τό φυτόν άγουνλονάρι, ό ιδ. Πβ. ΠΓενναδ. 394.

άγουλονάρι τό, Πελοπν. (Λακων.)

Άγνώστου έτύμου.

Χόρτον άγριον, εύφόρβιον τό γεραρδιανόν (euphorbia gerardiana) της τάξεως των εύφορβιαδών (euphorbiaceae), πιθανώς της άρχαίας οίκογενείας των τιθυμάλων. Συνών. άγουνλοναρεζά, γαλατσίδα, γαλατσειδόχορτο. Ίδ. ΘΧελδράιχ 82.

άγούλωτος επίθ. Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ.)

Έκ του στερητ. ά- και του επίθ. *γουλωτός <γουλώνω.

1) Ό μη έχων γούλαν, ό μη λαίμαργος, λιτός, λιτοδίαιτος. 2) Επί φυτών, ό μη γουλωμένος, ό μη περιχωματισμένος ένθ' άν.: 'Α πάω γουλώνω τὰ λάχανα, έντου ένα μήνα άγούλωτα στέκ'νε (έγινε εις μήν, άφότου στέκουν άχωμάτιστα) Κοτύωρ.

άγούμαστος ό, Α.Ρουμελ. (Μεσημβρ.) Ήπ. Θράκ. (Περίστασ. Σαρεκκλ. Σκοπ.) Κέως Κέρκ. Πελοπν. (Λακων. Μάν. Οίν.) Τήν. — ΚΘεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 25 άγούμαστους Λέσβ. Λήμν. Μακεδ. (Πάγγ. κ.ά.) άγούμαστε Τσακων. άγούμιστος ΠΓεννάδ. Γεωργ. 9,517 άγούμαστο τό, Εϋβ. (Άγία Άνν. Ίστ.) Ίων. (Κρήν.) Κέρκ. Πελοπν. (Λεβέτσ. κ.ά.) άγούμιστο Ήπ. Πελοπν. (Άρκαδ.)

Έκ του μεταγν. οϋς. βούμαστος. 'Η λ. παρὰ Ρωμαίοις, Βιργιλίῳ, Πλινίῳ, Μακροβίῳ κ.ά., υπό τους τύπ. βούμασθος και βούμαστιος. Πβ. Virg. Georg. 2,102 «et tumidis bumaste racemis», Macrob. Saturn. 2,16 «bumammam aut, ut Graeci dicunt, βούμασθος» και έν πατύρῳ «περί της βουμάστου άμπέλου». Πβ. Preisigke Wört. griech. Papyr. έν λ. Ίδ. και Θησαυρ. έν λ. 'Η μεταβολή του βου- εις γου- πιθανώς κατά παρετυμ. προς τό γίδα, διότι λέγεται και βυζι της γίδας έν Μακεδ.

1) Είδος σταφυλής, της όποιας αί ρᾱγες είναι μεγάλοι και έπιμήκεις παρεμφερείς προς θηλήν μαστού Λήμν. Μακεδ. Πελοπν. (Λακων. Μάν. Οίν.) 2) Κατ' επέκτασιν διάφορα είδη έκλεκτών σταφυλών, άλλαχου άλλα, λευκά, έρυθρά, μέλανα Θράκ. (Περίστασ.) — ΚΘεοτόκ. ένθ' άν.: || Ποίημ.

Και μήτε έσένα, άγούμαστε, με τὰ παχζά τσαμπιά σου ΚΘεοτόκ. ένθ' άν. 3) Συνεκδ. ή άμπελος ή παράγουσα τοιαύτας σταφυλάς.

αγούννιαστος επίθ. άμάρτ. άγούννιαστους Μακεδ. (Καστορ. Σιάτ.)

Έκ του στερητ. ά- και του επίθ. *γουννιαστός <γουννιάζω.

Έπί ένδύματος, ό μη έχων γούνναν κατά τήν έσωτερικήν έπιφάνειαν, ως έπρεπεν ένθ' άν.: Γούννα άγούννιαστ' Σιάτ.

